

Věnovala mi ho moje první psycholožka, to bylo pár měsíců po začátku třetí třídy a chodil jsem k ní ještě dobrovolně. Řekla mi, že to bude můj kontakt s realitou, že jsem moc sám a že se uzavírám do sebe. Neměl jsem ani jednoho kamaráda a ona říkala, že se neumím realizovat a vyjadřovat svoje pocity a to že je nejspíš příčina, proč čas od času tak vyletím. Tak mi dala tohohle pitomého žabáka a řekla mi, ať si ho vezmu domů a snažím se s ním nějak komunikovat, jak mi to přijde nejpřirozenější. Vzal jsem to jako urážku, jako že si myslí, že jsem mrně, tak jsem ho přišerně mlátil. Za dva dny mu máma musela přilepit jedno oko. Když jsem příští týden k psycholožce přišel, bylo jí jasné, co jsem s ním prováděl, ale hned se o tom nezmínila. Místo toho se zeptala, jestli jsem mu dal nějaké jméno. Jo, povídám, Nářez, protože ten jsem mu dal; jednal jsem s ním, jak mi to přišlo nejpřirozenější. To taky nechala tak, ale řekla mi, že Nářez je odvozený od slovesa, a že mám vůbec sklon pojmenovávat věci slovesem, což naznačuje, že mám hlubší problémy v kontaktu s realitou.

V tom momentě mě prvně napadlo, že to, co mi vykládá, možná nebudou jen sračky; taky jsem si totiž sám říkal, jestli může být nějaké spojení mezi tím, jak mi funguje mozek, a tím, co říkám nebo spíš neříkám, protože jsem toho moc nenamluvil. Vlastně jsem nemluvil skoro vůbec, leda v momentě, kdy už jsem se neznal a do někoho jsem bušil. Ale mozek mi přitom šrotoval; jako by se moje myšlenky pořád někam hnaly a řítily, ale nemohly přijít na to, kam běžet a co dělat. Tak jsem ji potom začal trochu víc poslouchat, a když říkala, že mi Nářez může být dobrý i k něčemu jinému než jako záminka pro násilí, rozhodl jsem se, že to s ním zkusím.

Musel jsem uznat, že v tomhle taky měla pravdu. Docela jsme